

EL PES D'UN COS

Victoria Szpunberg

Informació pràctica del TNC

Sala Petita

Del 12/05/2022 al 12/06/2022

[#elpesduncos](#)

Horaris TNC:

- Dimecres, dijous, divendres i dissabte a les 19 h
- Diumenge a les 18 h

Funcions accessibles:

—Dimecres 3 de juny: audiodescripció, subtitulació al català*, bucle magnètic individual, so amplificat individual i visita tàtil (touch tour). Visita amb [inscripció prèvia aquí](#).

*Localitats amb visibilitat: a partir de la fila 4 del bloc central. Més informació sobre accessibilitats [aquí](#).

Durada: 1 hora i 30 minuts

Edat recomanada: a partir de 16 anys

Espectacle en català

Material de premsa disponible a www.tnc.cat/premsa

Preus:

Preu Jove (-50% per joves de fins a 35 anys)	12 €
Preu especial	20 €
Preu general	24 €

— Preu Jove: 50% de descompte per a joves de fins a 35 anys, Carnet Jove i aturats. Imprescindible acreditació.

— Preu especial: compra abans de l'estrena, dia de l'espectador (dimecres), abonats/ades TNC (entrades fora d'abonament), grups (+10 persones), +65 anys, discapacitats (quan la targeta acreditativa identifiqui que necessita acompanyant, l'acompanyant serà gratuït) i famílies nombroses, monoparentals i d'acollida. Imprescindible acreditació.

Garanties excepcionals

Flexibilitat: el públic del TNC pot anul·lar les entrades fins a 2 hores abans de la funció per motius d'inseguretat en relació amb la COVID-19. Imprescindible escriure a taquilles@tnc.cat.

Entrades al mòbil i identificades: per evitar intercanvis de documents en paper, totes les entrades seran digitals i caldrà portar-les sempre al mòbil (es demana no portar-les impreses). En el moment de la compra es demanaran algunes dades a l'espectador/a (com per exemple el número del mòbil) per tal de facilitar-ne la identificació, si convé.

Mesures de seguretat a www.tnc.cat

***El pes d'un cos*, de Victoria Szpunberg**

Direcció	Victoria Szpunberg
Escenografia	Judit Colomer
Vestuari	Albert Pascual
Il·luminació	Marc Lleixà
Composició musical	Carles Pedragosa, Joan Solé i Sabina Witt
So	Joan Solé i Guillem Rodríguez
Vídeo	Joan Rodón
Moviment coreogràfic	Montse Colomé
Disseny del capgròs original	Silvia Delagneau
Ajudant de direcció	Iban Beltran

Amb:

Quim Àvila, Laia Marull, Carles Pedragosa i Sabina Witt.

Funcions del 27/5 i del 10/6: David Marcé substituirà l'actor Carles Pedragosa

Equips tècnics i de gestió de la companyia

Direcció de producció	Carles Manrique
Direcció tècnica	Xavier Xipell
Ajudanta de producció	Laura Alonso
Disseny gràfic	Maria Picassó
Fotografies	David Ruano
Distribució Magnética Management	Elena Blanco

Producció

Velvet Events, Centro Dramático Nacional i Teatre Nacional de Catalunya

Amb la col·laboració de Teatre Plaza Castelldefels

Amb el suport de

Institut Català de les Empreses Culturals – Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

Equips tècnics i de gestió del TNC

Què et pot portar a desitjar la mort d'algú que estimes?

Una filla ha de cuidar del seu pare qui, després de patir un ictus, viu un procés de deteriorament físic i mental que el converteix en un ésser totalment dependent. La manca de recursos econòmics propis i la precarietat que viuen les administracions públiques farà que la situació entri en una mena d'esprial de caiguda lliure.

Quin sentit té mantenir en vida el cos d'algú que ha perdut totes les facultats que ens fan humans?

Victoria Szpunberg, autora i directora de l'obra

Vaig començar a escriure *El pes d'un cos* abans que el meu pare ens deixés definitivament.

Ara paro atenció a aquesta frase, «ens deixés definitivament», i recordo una afirmació del filòsof Xavier Zubiri que em va impactar força quan era molt jove: «res és definitiu, excepte la mort». I penso també en el títol preciós d'un poemari del meu pare: *Como sólo la muerte es pasajera*.

També em pregunto quan va ser exactament el moment en el qual el meu pare va començar a anar-se'n. El seu camí cap a la mort va ser molt llarg, com una «letargia eterna», com diu el personatge de l'Olga a l'obra.

(Ens fa molta por parlar de la mort, oi? Sovint, fins i tot, ens fa por pensar-hi).

Vaig començar a escriure *El pes d'un cos* en un moment de força estrès emocional, i també econòmic. No ho explico perquè això hagi de donar-li més valor a l'obra o perquè vulgui explicar-vos les meves misèries, però és cert que aquesta experiència personal (l'acompanyament d'una persona estimada que pateix una degeneració neuronal i física) em va fer conèixer un problema que també és social i que segur que molts de vosaltres heu viscut.

També us explico això perquè vull dedicar-li aquesta peça al meu pare, l'Alberto Szpunberg, un gran poeta argentí que aquí a Catalunya no és gaire conegut. Un gran pare, també. Una persona extraordinària que sempre em va voler transmetre una mirada sobre el món molt singular i ètica, i profundament bella.

També vull aclarir que l'Olga, el personatge de l'obra, no soc jo. I que el pare de l'Olga no és el meu pare. Ara bé, l'autoficció és tan antiga com ho és la literatura. Tot el que s'escriu, en principi, parteix d'un mateix. A no ser que s'encarregui l'escriptura a algú altre o que estiguem parlant de dimensions desconegudes. En aquest cas, per què negar-ho, l'escriptura sorgeix de la necessitat de canalitzar cert dolor.

(Perquè també ens costa parlar del dolor, oi?).

La meva amiga admirada Ingrid Guardiola diu que *El pes d'un cos* «és un tractat polític sobre la mort, la gestió de la mort i els cossos que ens importen». Deu tenir raó perquè és molt intel·ligent. En tot cas, jo he fet servir la ficció teatral, la imaginació, per poder transmetre una història que, més enllà del món íntim i familiar, té un ressò social i existencial.

Per fer-ho, i això és molt important, he comptat amb un equip d'artistes extraordinaris: els actors, per descomptat, i tot l'equip tècnic i artístic. També he intentat apel·lar a l'humor, a certa lleugeresa i a la música. Perquè el riure allibera i perquè la peça escènica és una celebració de la vida, que és el que més li agradaria al meu pare.

Gràcies per venir a compartir-ho amb nosaltres.

Una ocasió per brillar

Pròleg de Miquel Cabal Guarro a *El pes d'un cos* / TNC

«Viurem! La música sona tan alegre, tan animada,
i sembla que falti poc per saber per què vivim, per
què patim... Si ho sabéssim, si ho sabéssim!»
(Anton Txékhov, *Les tres germanes*)

Un cos pesa perquè hi ha una força que l'atrau, que l'arrossega avall, terra endins, món enllà. Un cos pesa perquè és ple de coses. De coses greus. És ple de carn, de sang, d'ossos i de tota mena de teixits, però també és ple de records, d'experiències, de coneixements, de llengües, d'imatges i imaginacions. I tanmateix, malgrat el pes, malgrat la força que l'estira, el cos se sosté, vol aguantar-se dret. La vida, el contrapès potent que el sustenta, s'enfronta a la força que el vol tombar, que el vol abatre a terra. «El cos a terra és un bloqueig, una trava.» Quan som a terra, quan som una trava, una nosa, és perquè la força que ens sostenia s'ha després de nosaltres. Ens hem estimbat perquè pesem, perquè som pesants i no ens suportem, perquè no ens suporten o no ens donen suport. I així és com deixem de penjar del fil, de dependre'n. «No hi ha llei de dependència, només llei de la gravetat.» Vet aquí la gravetat de tot plegat. Perquè és greu tot el que pesa, tot el que ens pesa.

En el moment que un cos es deixa anar i queda arranat a terra, ja només hi ha determinats bocins de vida que el lliguen a la realitat. Aquests bocins són elements que ens connecten entre nosaltres, però que també ens connecten amb nosaltres mateixos, amb el que hem estat per a nosaltres i per als altres. Són elements que, al llarg dels anys, han quedat dipositats en l'estretor del cos per mitjà d'una dinàmica estratigràfica complexa: noses i pesos se'ns assenten en un desordre inescrutable, en un seguit de capes que s'entremesclen, es confonen o es destrien. Quan els únics lligams que ens queden amb el món són aquests elements, els recuperem i els esventem amb l'esperança que l'enllaç amb la realitat no es trenqui irremeiablement. I aquesta surgència del que tenim a dins ens amageix per fora. «Se'l veu tan prim... però sí que pesa.»

La repesca dels bocins de vida que duem sedimentats en l'estretor del cos, una repesca que conduïm d'una manera aparentment anàrquica, és una operació que emprenem a la desesperada, perquè és la darrera oportunitat que ens és donada per reconnectar(-nos) amb el nostre món. Ara bé, com que és una operació extrema i desorganitzada, massa sovint esdevé tan críptica i maldestra que no acaba de funcionar. És una operació psíquica i física de pretesa comunicació que fa patir els qui la porten a terme (els qui han caigut) i els qui els volen sostenir (o potser retenir?). Els fa patir justament perquè en molt poques ocasions resulta fructífera i, en canvi, sempre planteja dubtes. «No sé si vull que superis l'operació, pare, no ho sé.» La repesca de codis que no són compartits,

d'imatges i imaginacions que poden ser tan reals per als qui són a terra com il·lusòries per als qui volen (a)collir-los, fa que la reconexió es torni una operació d'aires gairebé fantasmagòrics. Fa que sigui una operació que volem que reïxi i que fracassi alhora perquè, si bé és la darrera esperança del cos a terra, el cos pesant en què flaqueja la vida, és també l'últim desesper del cos dret que el vol alçar, el cos que encara se sosté i que vol avançar.

El pes d'un cos és una mirada punyent a l'intent de reconexió amb la vida d'un pare que ha deixat de ser la persona que era, acompanyat per una filla que malda per tirar endavant i que dubta amb dolor si paga la pena que el pare visqui. Una filla, l'Olga, «que ja no pot suportar el pes d'un cos que pertany al que un dia va ser el seu pare i que ella ja no reconeix». I no el reconeix precisament perquè és un cos que ha caigut, que s'ha estibat i que, en l'intent de reconnectar amb la realitat, amb la seva filla, recupera codis i elements de les capes més fondes de la memòria. Uns codis i elements que ja no resulten comprensibles a l'Olga ni a ningú: la dissonància entre la memòria i la desmemòria és el motor que provoca la incomprensió dels codis repescats. Genera una dissensió comunicativa tan atroç que aboca els implicats a demanar-se a cada moment: «quins són els noms de les coses?».

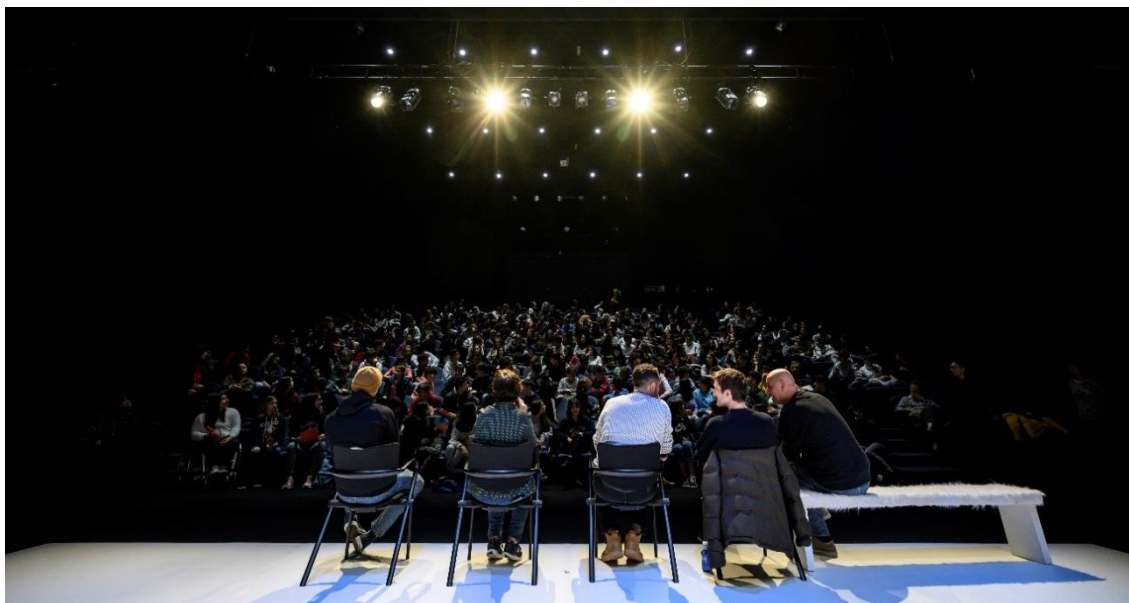
Per salvar aquesta incomprensió, l'operació de reconexió necessita intèrprets, requereix mediadors, traductors, persones capaces de reconstruir un enllaç vital que es cargola i es tensa. L'Ivan, el sanitari, és un d'aquests mediadors, un personatge que coneix els mecanismes per bastir ponts i que fa tot el que pot perquè l'Olga se serveixi d'aquests ponts per avançar. Però l'Olga també topa amb mals mediadors, amb intèrprets que en realitat desconeixen els codis: la directora de la residència on hi ha el pare només sap fer servir fórmules que dissimulen la situació, només sap amagar que la reconexió entre l'Olga i el pare no prospera i no pot prosperar i, amb això, l'únic que fa és abonar el patiment d'ella i del pare.

En la cerca de vies per a la reconexió, l'Olga se les heu també amb un antiquari que té aires d'usurer dostoievskià i una pitonissa que no sabrem mai si hauria pogut ajudar. Aquests personatges simbòlics acaben de dibuixar el desassossec que escanya l'Olga, el desesper que l'esclafa. A més a més, la quotidianitat a què s'enfronta l'Olga és extremament dura: especulació immobiliària, drogoaddicció, misèria econòmica i inestabilitat en un barri degradat; tots aquests elements contribueixen a ofegar-la, fan que l'Olga es vegi superada, bloquejada per un cos, el de qui ella malgrat tot encara reconeix com a pare, però que li és poca cosa més que un entrebanc.

Les germanes de l'Olga, la Maixa i la Irina, es desenten del (cos del) pare amb facilitat i sense cap remordiment aparent. Potser perquè no es veuen amb cor de participar en una operació de reconexió que sospiten que és inútil, potser perquè ja no se sentien lligades al pare abans i tot que el seu cos caigués, potser

perquè no reconeixen el pare en un cos que ja només és això, un cos, i no una persona. O, si més no, un cos que ja no és la persona. L'Olga s'ha de fer càrrec tota sola del pare, del cos del pare, el cos que esdevé una trava, un bloqueig, una nosa per continuar avançant.

En aquesta operació desesperada i complexa de reconexió del pare amb la vida, amb la realitat, amb la filla, «el llenguatge esclata». El llenguatge verbal i el no verbal, el tacte, la mirada, la paraula: tot esclata per omplir els buits que deixa una vida que ja es bat en retirada. Les al·lucinacions, les imatges i les músiques que acompanyen l'acció apelen a la vida que tothom porta a dins, una vida construïda i acumulada en un seguit de capes poroses i esgavellades en l'estretor del cos. I és que l'alè de la vida, l'impuls de la vida, ens fa sentir una música que sona alegre i animada. Una música vital que ens vol fer brillar. Encara que sigui l'última ocasió de què disposem, hem de tenir clar que «no es pot perdre cap ocasió per brillar». Tot plegat, per més que no sapiguem per què vivim ni per què patim... Ai, si ho sabéssim!

Activitats paral·leles a l'espectacle

[Col·loqui d'*El pes d'un cos moderat per Anna Maria Villalonga*](#)

20/05/22, després de la funció

Entrada lliure pels assistents a la funció

Des d'aquesta temporada 2021-2022, tots els col·loquis de la Sala Petita seran moderats per Anna Maria Villalonga Fernández (escriptora, investigadora, traductora, professora de literatura catalana a la Universitat de Barcelona i llicenciada en Filologia Hispànica i Catalana). Els col·loquis compten amb els membres de la companyia artística i són una ocasió única per aprofundir en cada proposta escènica.

[Cicle de cinema Per amor a les Arts](#)

Projecció de *Amor* (Michael Haneke, Àustria, 2012)

17/05/22, a les 17 h

Filmoteca de Catalunya

La Filmoteca de Catalunya i el Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) organitza el cicle de pel·lícules Per amor a les arts que vol posar la mirada en la relació entre el cinema i altres disciplines artístiques, com per exemple el teatre.

La projecció ens obrirà noves perspectives i serà presentada per membres de l'equip artístic de l'espectacle.

La pel·lícula que es projectarà és *Amor* de Michael Haneke, 2012.

[Llibres del TNC](#)

Publicació d'*El pes d'un cos*, de Victoria Szpunberg. Llibre amb el text de l'obra en venda a les taquilles i a www.tnc.cat per un preu de 5 €.

Club de lectura Llegir el teatre

TNC i Biblioteques públiques de Catalunya

Fotografies d'*El pes d'un cos*

I més material de premsa disponible a www.tnc.cat/premsa

MECENES

Patrocinador

Damm
Fundació

Protectors

 Fundació "la Caixa"

 Sabadell
Fundació

 FUNDACION
ACS

Benefactor

Coca-Cola

Col·laboradors

VERI
AJUDA PURA DEL PINYET

Gramona

 FC BARCELONA

**INSTITUT
FRANÇAIS**
Espagne

Miçans de comunicació

L'AVANGUARDIA

3

**CATALUNYA
RÀDIO**

P el Periódico

EL PUNT AVUI+

a
TV3

RAC1

Projecte Tàndem

**Fundació
Catalunya
La Pedrera**

TNCDigital

III Institut
ramon llull
